

Categoria B

LLEI DE VIDA

Em dic Eduard, però tothom em diu Edu. Des de petit sempre m'ha agradat jugar a futbol, exactament des de el dia que vaig complir els 2 anys i em van regalar la primera pilota. Quan en vaig fer 7 ja em deixaven sortir sol al carrer a jugar amb els meus amics a la placeta: encara recordo quan tornàvem a casa ben bruts i esparracats. La mare sempre em deia que vigilés amb el fang i amb les romegueres per no fer malbé la roba. Si arribava brut me la feia netejar: jo ja intentava no embrutir-me, però la missió sempre fracassava i sempre acabava fregant de valent!

Als 10 anys els meus pares em van apuntar a futbol perquè veien que se'm donava bé. A la primera temporada ja vaig anotar 53 gols acabant la lliga com a màxim golejador. Per aquest motiu, sempre he portat el número 53 a la esquena.

Ara mateix tinc 24 anys i he decidit finalitzar la meva carrera de futbolista com a jugador del Barça. Per què? Molt senzill...

Vaig arribar a Barcelona als 19 anys, vaig guanyar una pilota d'or i una Champions League a la meva segona temporada; tot anava bé, però la següent temporada va ser millor: no a nivell futbolístic però sí a nivell vital. Em vaig enamorar, un sentiment del que tothom parla però no tothom pot gaudir-lo. Tot va començar quan vaig sortir a sopar amb una amiga de la infància que feia temps que no veia. Quan vam tornar amb metro, el vaig veure: era ell, no hi havia dubte, seria l'amor de la meva vida. Des d'aleshores accedia diàriament al metro a la mateixa hora per veure'l.

Vaig estar tres setmanes sense dir-li res esperant que ell em vingués a parlar, fins que....

-Hola, em dic Gerard, et veig molts dies aquí al metro! Soc admirador teu, però mai m'he atrevit a dir-te res...

Em vaig quedar bocabadat, m'havia parlat! Sense pensar-m'ho gaire, li vaig respondre nerviós:

- Ahh..h-hola...sí...

-Que passa res?

-No, no.. Encantat de conèixer-te! - vaig dir amb un somriure sospitós.

En Gerard va baixar a la següent parada i jo em vaig acomiadar d'ell.

Els dies anaven passant i ens vam anar coneixent més fins que un dia vam quedar per anar a sopar... Estava molt nerviós, sabia que era el dia per confessar-li el que sentia per ell, i així va ser.

- Emm... Gerard t'haig de dir una cosa que segurament no esperaries de mi..

- Què no em puc esperar de tu? - va dir en Gerard amb un to burleta.

- Estic enamorat de tu, des del primer minut, des del primer sospir que em va causar veure't per primer cop: m'agrada tot de tu, les teves imperfeccions per mi són perfectes i què carai, m'agradaria sortir amb tu!

Els dos vam envermellir, l'Edu agafava aire per dir una cosa...

- ...

En Gerard em va tapar la boca i em va besar.

L'endemà, quan em vaig despertar, vaig sortir a comprar l'esmorzar com sempre. De sobte se m'acostà un "paparazzi" i em va fer una foto; ja estava avesat a això, però vaig notar una sensació estranya... Vaig mirar al meu

voltant i em va cridar l'atenció un full que estava enganxat al vidre d'un bar; m'hi vaig apropar per llegir el que deia:

Eduard Fernàndez homosexual?

Vaig anar a casa rumiant: què hi ha de dolent en ser homosexual?

El dia següent el president del Barça em va enviar un correu que deia textualment:

Per la privacitat dels jugadors i del club, ens veiem obligats a comunicar al senyor Eduard Fernàndez que la junta del club ha decidit expulsar-lo del Futbol Club Barcelona.

Estava petrificat, què faria jo ara? O més ben dit, què havia fet per merèixer aquella expulsió sobtada? Vaig estar una setmana tancat a casa sense sortir ni saber res del món, excepte d'en Gerard que em venia a veure cada dia.

Un bon dia em va arribar un correu del Girona FC que deia:

Bones senyor Eduard Fernàndez, li escrivim des de Girona per oferir-li una plaça com a davanter titular de l'equip. Ens agradaria poder contactar amb el vostre manager i arribar a un tracte, moltes gràcies.

Ja havia passat un mes, jo seguia enamorat d'en Gerard i en Gerard enamorat de mi, jugava com a titular en el Girona FC i li vaig fer 4 gols al Barça. Vaig aprendre que caure era una possibilitat, però aixecar-se era una obligació: és llei de vida.

Guifré Molist